

И станалъ, та отишълъ при баща си. Когато билъ още далечъ, видѣлъ го баща му. Той се затекълъ, хвърлилъ се на шията на сина си, цѣлувалъ го и плакалъ отъ радостъ.

Не такъвъ приемъ очаквалъ синътъ; станало му срамно и той казалъ:

— Татко, съгрѣшихъ противъ небето и предъ тебе, и не съмъ достоенъ да се нарека твой синъ.

А бащата рекълъ на слугитѣ си:

— Изнесете най-хубавата премѣна и го облечете, и дайте пръстенъ на ржката му, и обуша на нозетѣ; па докарай-

те и заколете угоеното теле: нека ядемъ и се веселимъ, защото тоя мой синъ мъртавъ бѣше и оживѣ, изгубенъ бѣше и се намѣри...

Колко много обичалъ тоя добъръ баща своя блуденъ синъ! Какъ той се зарадвалъ, виждайки неговото чисто сърдечно разкаяние, какъ веднага му простилъ!

Така, мили деца, и насъ всички обича небесниятъ нашъ Отецъ, т. е. Богъ. Когато ние съгрѣшимъ, нека се разкаемъ и помолимъ за прошка Господа. Той ще ни прости, защото ни обича, като добъръ и благъ Баща...

С ъ н ъ

Единъ старецъ стоялъ самъ въ кѣщи—замисленъ, унесенъ въ спомени за своето минало. А то било твърде мрачно. Той си спомнилъ детскитѣ години, после юношескитѣ. Следъ това въ паметта му се заредили спомени за преживяното презъ зрѣла възраст... И нищо утешително той не видѣлъ въ живота си. Съвестта му го упреждала за миналия безгриженъ и грѣшенъ животъ, за изгубеното скъпоценно време. Той вече билъ предъ прага на гроба. Скоро щѣлъ да напусне тоя свѣтъ, въ който оставялъ

само лоши дѣла... Отъ скръбъ, отъ мъка той заплакалъ и се провикналъ:

— О, тате! — де си сега? Защо не се върне моята младостъ, да ме поставишъ отново на кръстопътя, за да тръгна по правия пътъ? О, младостъ, върни се, върни!...

Изведнажъ старецътъ се стресналъ и събудилъ. Това било сънъ. Старецътъ билъ младежъ, който сънувалъ. И този сънъ билъ предупреждение за него, защото той вървѣлъ по лошъ пътъ. Сънътъ спасилъ младежа: той се поправилъ...